

Drazí přátelé, rodino, známí i neznámí,

ani se mi nechce věřit, že už jsem za půlkou. Nevím či je to dobře či špatně, nicméně čas - ten tady letí. Asi to znamená, že se bavím.

V práci s mládeží se zdokonaluji a rostu k jakési profesionalitě. Jazykově jsem se neskutečně zlepšila, tudíž je mnohem jednodušší navázat vztahy s mladými a tak celkově se plně začlenit. Začínám i tak více rozumět anglickému způsobu myšlení, žití, komunikaci, vtipům a tak celkově mentalitě.

Dobrovolnice Siobhan a nejvíce sněhu, co tu letos bylo.

Sníh nás opustil vcelku brzy a během února jsme měli až pět dní slunečno! Těch jsem si ale užila. Zrovna jsme měli volno. A tak jsem se vynasnažila, abych každý z těchto netypických slunečných dnů vyšla ven a užila si světla a pocitu hřejivého slunce.

Co bych tak víc napsala? Mám pocit, že kromě počasí se tady nic nemění. A to ani to počasí není tak proměnlivé. Prší či je pod mrakem...

V poslední době si vážně užívám práci na pobytech. Zvykla jsem si na svůj vlastní zajatý způsob práce v malých skupinkách, tudíž to pro mě už nepředstavuje žádný stress či těžkou práci. Užívám si toho, že zde můžu začít aplikovat mé, byť drobné, pedagogické vzdělání. Snažím se využít mých znalostí především z pedagogiky a psychologie a snažím se „čist skupinu“, reagovat na individuální potřeby jedinců, respektovat zvláštnosti skupiny atd. atd. a velmi mě to baví.

A co bych vám ještě tak napsala...

Přikládám fotku „zasněženého“ Savio House, ta budova je budova, kde ubytováváme mladé.

A opět se asi zase rozloučím. Zda máte nějaké dotazy, tak mi prostě napište a případné dotazy budou zodpovězeny 😊

Mějte se moc pěkně, jak se tady říká „šťastnou dobu postní“ a za měsíc zase na-čtenou!

Maruška